

ΡΟΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον αριθμούντες χρόνον
την κλεινήν οικούμεν γην των Παρθενίων.

Έγκακός και χίλια κι' έστιά,
ούτυχίας παντού και λεπτά.

Μηνός' Οκτώβρη τρίτη και δεκάτη
και κάνουν διορθώσεις στο Παλάτι.

Χίλια κι' όκτώ,
χάλι φικτό.

Ο Φρασουλής με τους κλεινούς του Μενελία Αθησσυούς.

Φ.— 'Ω προσφιλέσ Αθησσυοί,
φέρω μανόσαν βυσσινί,
σας υποδέχομαι κι' έγω μετά των άλλων φίλων
μ' αγάπη και μ' ήλον.

Ένθέρμως σας εξένισα κι' ή φίλη σας Ελλάδα,
κι' ό κόσμος απέθαύμασε τας τιμαλφεις στολάς
και τ' ήψηλά κ' ήπελα,
που σας πηγαινούν τρέλλα.

Ο Μενελία σάν φρόνιμος έσκέφθη να σας στείλη,
ού μιν έγω παντάκουσ δέν άμειβάλλω, φίλοι,
πως ρίγος θα διέτρεξε και τ' ό δικό σας σόμα
όπόταν έπατήσατε των Αθηνών τ' όμα.

Η πόλις ή των Αθηνών,
γνωστή στον κόσμο όλον,
κατόστη σήμερα ένών
παντοίων άποστολών,

και βλέπει με συγκίνηση ή μήτηρ μας Ελλάς
μ' έστέγιά της χωματά του κόσμου τας φυλάς.

Καλώς μ' έλθατε και σεις έκ της Αθησσυίας
στην γην των συγκινήσεων,
των πόσων άναμνήσεων,
και της θεσμομανίας.

Καλώς μ' έλθατε και σεις, τέκνα των Αιθίοπων,
εις τοπτον της λευκότητος τον ύψημένον τύπον.
Καλώς μ' έλθατε και σεις έκ της Αθησσυίας...
τρυφήσει σ' ό συνέρα μ' ές σ' όνης δάμοινας.

Αυτή και τον στραδάρικα καταλευκό τον κάνει
κι' έχει την δύναμιν και σας άκούοντας να λευκάνη,
κι' όταν ή φίλη σας πριάς στην Άφρικην γηροση
καθένας Άραβ' ή άπορη,
κι' ό Μενελία να μ' ή μορφή
να σας άναγνωρίση.

Μίσα σ' ό τοπτον τον καιρόν
πειχ' ης μονοτονίας
μ' ές ήλθε σφραγας ιερών
έκ της Αθησσυίας.

Κι' ήθαμε και μούραϊς μούραϊς
μ' ές της άσπραϊς της πολλαϊς,
κι' Άραπάδες με στολάς
και ήψηλοκαπελοδούραϊς.

Έξυμνά και την κλεινήν
κι' άληθεις έρατεινήν
κι' εύφορον Αθησσυϊαν.

Και πρ' ός κάθε της Άραπην
τρέφω φλογερών αγάπην,
μ' έκ τιμήσιν σπανίαν.

Ο βασιλειον όρατον
χιονοσκαπών άρέαν,
ήραστειον Έγκυλάδων
και κρατηρών και κοιλάδων.

Ήξιώθητε παντού δεξιώσεων ένθέρμων...
Χαίρε, χώρα προτόντων,
έλεφαντών και λεόντων,
και τοποτών παχυόερμων.

Άλλ' όμως έχομεν κι' έμεις της εποχής τούς λέοντα,
το βλέμμα των μ' ές πυροφαίε,
λίον ό κόσμος τούς καλεί,
κι' έγω μ' ό θάμβος τούς κυττά κι' ένται πηγαιν' ό λείωντα.

Κι' άν τοπο το Βασιλειον των άληθών γιγάντων,
ή φίλη σας Ελλάδα,
σπερήται κι' έλεφαντών,
πλην έχει κεφαλάς,
όπου συχνά παδαίνουσε δεινών έλεφαντίσιν
χωρίς καμμίαν ίσαν.

Όπως στην Αθησσυϊαν
έχομεν εις άφθονίαν

καὶ παχύθερμα πολλὰ
μ' ἄξιωματα ψηλά.

Ἔχομεν κ' ἵπποποτάμους,
μὰ καὶ ρινοκέρωτες,
κ' ὄλος κυττάζει γάμους
παχύθερμον κ' ἔρωτας
ἐν ἀπλήστῳ βουλιμίᾳ
μὲ τοῦ κράτους τὰ Ταμεία.

Καὶ γὰρ μὲ τὸν φοικάρη
μένει μοναχὴ χαρὰ
τὰ παχύθερμα νὰ φάλω
μ' ἔνθουσισμῷ μεγάλο.

Σὰν παχύθερμον κ' ἐγὼ
φρακελῶν κάθε λύπη,
κ' εὐελπὶς ὕμνου λόγῳ
τῶν ἵπποποτάμων λίπη.

Κάθε μάλιστα, κάθε κτύπος
κατὰ στήθη, κατὰ νῶτον,
καθμεῖα προσβολή,
δὲν διαπερᾶ τὸ λίπος
λαπαρῶν ρινοκέρωτων,
ὅπου τοὺς ὕμνου πολλοί.

Σὲ καπούλιζ πτερωτοῦ καὶ μουσοτραφεὺς γαϊδάρου
τὰ παχύθερμα ἄνυμνῷ μ' ἕνα λυρισμῶν Πινδάρου.

Τρῶνε, πίνουσι, καὶ παγαίνουσι,
καὶ τὰ καμαρόνουσι δλοῖ,
καὶ τὰ λίπη των λιπαίνουσι
τῆς Ἀρχῆς τὸ περιδολί.

Γεραίρου λίπη λαπαρῶν
οἱ Μακροθωνομάχοι,
θαυμάζοντες νυθήμερον
ἵπποποτάμων πάχη.

Κι' ἂν σὲ λαπαρῆς μερικῆς,
θρεμμένικας, πατριωτικῆς,
γίνῃ, παιδίμ τοῦ Μανελί, μὰ λαπαροτομία,
μέσ σ' ἐκείνις θὰ βρεθοῦν δλόκληρα Ταμεία.

Κι' ἂν εἰς τὸν τρέγοντα καιρὸν
τοσοῦτον πληθὸς λαπαρῶν
διέρχεται τοὺς δρόμους.

Πλὴν εἶναι σπάνις παντελῆς,
Ἀθησυναί μὲν προσφιλεῖς,
ἀπὸ λαπαροτόμους.

Καὶ κάθε μὴ παχύθερμος παιδεύεται καὶ σκάνει,
κ' ἔχει φροντίδα καὶ δουλειὰ
τὴν ἀγαμῆ του τὴν κοιλίαν
λαπαρὰ νὰ τὴν κέρη.

Ἄσσοι λοιπὸν παχύθερμοι προέλθουτ' ἐν εἰρήνῃ,
καὶ μὴ τις ἕνας μόνος
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος
κλεισμένους ἀπομείνῃ.

Ἡμεῖς δὲ πάντες οἱ λοιποὶ
ἐν θαυμασμῷ καὶ σιωπῇ

πρὸς τᾶντο σχῶμεν διαρκῶς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν,
μὲ λόγους παλαινομένους
κ' ἀπλήστως ὀφραϊνομένους
τοῦ μυροβόλου λίπους των τὴν τῶσιν εὐδοκίαν.

Προσφώνησις δευτέρα τῆς πρὶν συντομωτέρας.

Φ. — Στὴν κλεινὴν Ἀθησυνίαν ἔχετε καὶ κροκοδείλους,
ἡμίονους καὶ καμήλους.

Ὅμως εἶναι κ' ἔδω πέρα
κάποιο κροκοδείλων εἶδος,
ὅπου κλαίει νύκτα μῆρα
γὰρ τὸ χέλι τῆς πατρίδος.

Κι' ὅπου στάξῃ τέτοιο δάκρυ πατρώτου κροκοδείλου
ἐκεῖ βγαίνει καὶ μὴ χερά φαττούλ' ἀρηφίλου,
κ' ἡ πατρὶς δακρυρροοῖα γίνεται γι' αὐτοὺς κομμάτιν
κ' ὄλο τρέχει νὰ σκουπίξῃ τῶν πατριωτῶν τὰ μάτια,
τοῦ τὴν κλαῖν τὴν κακομοίρα
πὺς δὲν ἔχει πὰ σωτήρα.

Ἔβρισκονται κ' ἔδω μουλάριον
μοναχὰ μὲ δρό ποδάριον,
καὶ κλωτσούν μ' ἐκεῖνα μόνον
τῆς ὑπομονῆς τὸν ὄνο,
τοῦ λαὸς ἐπικαλεῖται
καὶ παντοῦ διακλαίεται.

Κι' ἂν ῥωτάτῃ γὰρ καμήλαις μοναχὰ τὸ Καρναβάλι
μία ψευτικὴ μὲ χέλι
πέρνει τὰς κλεινάς παγάνες
καὶ τὴν λέν κυρὰ νταρνάνα.

Καὶ κοντὰ τῆς γκαμηλιάρης
ρακενδύτης καὶ βρωμιάρης
τουμπελέι τῆς κτυπῆ, τῆς φωνάζει νὰ χορῆψῃ,
κ' ἡ νταρνάνα προσπαθεῖ πορτοκάλι νὰ ψαφῆρῃ.

Πλὴν καὶ μούτσουνα πολλὰ
ἔχουν πετομα γκαμηλισο,
καὶ δὲν θέλουσι καὶ καλὰ
δρόμα νὰ τραβῆθουν ἴσο.

Τοιγαροῦν καμήλας φήμην χαιρεῖ κ' ἕνας εὐσταλὴς
κομματάρης τῆς Βουλῆς,
κ' ἄλλοι μᾶτσοις ὕψηλῆς,
καὶ σωτήρες προσφιλεῖς
ἀρυετὰ μακροσκελεῖς.

Ἐξυμνῶ τὸν Ἰωάννην, τὸν Νεγῶσι τὸν πεδικιμένο,
Αὐτοκράτορά σας ἐκεῖν. — θεὸς σωρῆστον τὸν καϊμένο.
Μὴ φορὰ κ' αὐτὸς πρὸ χρόνον ἤθελε νὰ μᾶς γνωρίσῃ
καὶ γιὰ τὸ δικὸν μᾶς πῆρε, τὸν γνωστὸ σας τὸν Παρίση.

Μὰ κ' ὁ Μανελίς προδήλωσ,
Αὐτοκράτωρ μὲ μαλά,
θέλει σῶνει καὶ καλὰ
τῶν Ρωμηῶν νὰ γίνῃ φίλος.

Καὶ σας ἔστειλε κ' ἐκεῖνος ἔδω πέρα τέλος πάντων
μὲ παράσμα μὲγάλα καὶ μ' ὄδοντας ἐλεφάντων,